

Т Р И З Н А – день народження Рувита (24.01.2009 р.)

Уславимо Богів Рідних словами нашого рідного
відуна Рувита:

О, Рідні Боги, Боги Прави й Яви,
Ми просимо здоров`я і наснаги,
Душевних сил, і мужності й відваги,
Щоб ми могли робити добрі справи
Для України, для її народу,
Богам на славу і на славу Роду,
Щоб сили злі могли долати!
І правдою перемагати!

О, Рідні Боги, просимо вас гречно:
Благословіть в задумці чесній,
Осяйте благодаттю день прийдешній,
Щоб люди почувалися безпечно,
Щоб усміхались Сонечку Ясному,
Красі раділи і одне одному!

О, Рідні Боги, в мудрості великі,
Хвала, і дяка, й слава вам навіки!

Слава Рідним Богам!

**Так споконвіку славимо ми Богів Рідних,
які суть Отці наші, і ми діти їхні,
І тому повинні нести Світло в душах своїх,
Бо душа ніколи не вмирає і не завмирає під час
смерті тілес наших.**

**Тож всякий день звертаємо погляд свій на Богів,
які є Світлом. Його ж зовемо – Дажбо, Перун, Яр,
Хорс та іншими іменами.**

**Так співаємо славу Богам і творимо життя своє
На славу Роду нашому!**

І наш побратим, Яровит, так і промовляє у своєму вірші,
присвяченому Рувиту:

***Пресвітлій пам'яті Вчителя і Побратима Рувита
(Василя Михайловича Рудого):***

Світлі душі – Промені Бога,
Що летять у темнотний світ
І вияснюють нам дорогу...
Такий Промінь і наш Рувит!

Де Ви? Де?... Чи ж собі пробачу –
Не зважав на безжальний час,
Думав: встигну... не раз побачу,
Розкажу, розпитаю Вас...

Думав... Ет, що тепер казати?!
Вже запізно... вже не вернеш...
...на щоку з неба впала сльоза та –
Небо плаче за Вами теж!

Ваше серце Любові повне
Очі – Безміру Доброти...
У Богів я прошу в молитвах –
Шлях свій чисто, як Ви пройти.

Ви для нас – наче промінь Сонця,
Посланцем від Богів прийшли,
Роздали себе до донця
І назад до Богів пішли...

Попри те, Ви назавжди з нами!
Єдність духу та рідність душ –
Непорушні, зв'язок – незламний,
З Вами я діалог веду ж...

Таки бачу цю нить незриму,
Чую голос, до щему рідний...
Написали Ви: «Побратиму...»
Обіцяю: Я буду гідний!

Неба Ру невстрашимий витязь
Серед розпалу битви впав...
Ген, живицю несе Перуниця
І підносить Ріг Слави Вам!

Хай до Предків, Богів Чертога
Вільно й легко душа летить,
З Неба Вишнього, Лук Сварога
Роду нашому хай зорить!

***Душа моя у смутку... та я знаю, що Ви нині у Світлі і зі
Світлом, і тому мій смуток світлий! Хай легко і вільно дух Ваш
лине у Вирій! Я не прощаюся з Вами, я кажу:
До зустрічі! 16.10.7516***

Це Рід Всевишній утвердив життя вічне у Сварзі Синій,
У собі поєднуючи духовне і тілесне, видиме і невидиме.
Святістю своєю він усе суще наситив, і від того усе має
Свій дух. Та найбільше Світла Рода Всевишнього у душі Людські
закладено, що Відогнем Вічним у ній горить.
Се він заповів нащадкам своїм працювати у Світі Білому,
Укріплюючи вічність душ наших.
Тож раз за разом приходимо ми у Колі Живого Явлення
На Землю Святу, Макошу-Неньку, і так приходючи
Долаємо Шлях Тілесний для розвитку Духовного,
Від життя людського ідучи до життя Божеського.

Тож запалимо вогонь СВІЧКИ, як прояв Вічної Живої Душі,
Горіння якої нам даровано Богами Рідними.
(ЗАПАЛЮЄТЬСЯ ВОГОНЬ СВІЧКИ).

**Ушануємо світлу пам'ять Василя Михайловича Рудого –
рідного нам відуна Рувита – хвилиною Священної ТИШ...**

Саме так, як прояв Світла, має значення рідновірівське ім'я Василя
Михайловича Рудого – Рувит.
Як пише сам Василь Михайлович:

РУВИТ – це ім'я трохи незвичне навіть для наших далеких
Предків, але добре відоме і приємне Рідним Богам. РУВИТ –
означає Сонячний Виток (або Сонячне Джерело), бо Ру – це назва
того Сонця, звідкіля прийшли на нашу святу Землю Світлі Боги і
започаткували першу в її історії цивілізацію Русинів (Синів Ру), а
слово Витік (або Джерело), мабуть пояснень не потребує. Назвавши
мене, свого первістка так, вони сподівалися, що я поїтиму цілющою
енергією всіх спраглих. Що ж, я намагаюся в міру своїх сил
виправдати їхні сподівання...

Саме таким і є життєвий Шлях Василя Михайловича Рудого:

Рудий Василь Михайлович народився 24 січня 1939 року в
селі Борщі Барського району на Вінниччині в сім'ї колгоспників.
Батько загинув на фронті, мати працювала в ланці.

Розпочав свою трудову діяльність в 1955 році завідувачим
сільським клубом і бібліотекою.

З 1956 до 1960 року за путівкою комсомолу працював на цілинних землях Казахстану трактористом і комбайнером. Після цього працював обліковцем рільничої бригади в колгоспі імені Кірова Барського району та ливарником на Барському машинобудівному заводі.

З 1962 до 1966 року – військова служба на Чорноморському Флоті на посаді моториста, а потім командира Групи руху підводного човна. Військове звання – старший лейтенант. Брав участь у далеких морських походах в Албанію, Сомалі.

Освіта вища. Журналіст за освітою. Почав працювати позаштатним кореспондентом газети “Флаг Родины” з 1962 року. Після звільнення в запас з лютого 1967 року – на посадах завідуючого відділами Мурованоктуриловецької і Барської районних газет, відповідальним секретарем та заступником редактора Тиврівської райгазети до 1987 року. Член Спілки журналістів з 1980 року. З 1987 до 1999 року – заворгвідділом Тиврівського райвиконкому (потім – райдержадміністрації) і завідуючим архівним відділом Тиврівської РДА. Пішовши на пенсію, працював редактором громадської газети “Тиждень Тиврівщини”, згодом – редактором газети ВКО НРУ “Побожжя” і газети “Доля і час” – друкованого органу обласного товариства “Меморіал” (де працює й досі).

Дослідницькою роботою займається близько тридцяти років. На основі документальних матеріалів і свідчень очевидців написав і видав три книги по голодомору – “Розп’ята Тиврівщина”, “Тричі розп’ята Тиврівщина” і “Родина”, книгу про політичні репресії на Вінниччині “Розстріляне Надбужжя (1918-1992 рр.)”, етнографічну повість про народних зцілителів Поділля “Цілющий цвіт”, книгу про гірку долю української жінки в роки тоталітаризму “Жіночі таємниці або сімейні трагедії”, поему-памфлет “Ми – комуністи Ленінського гарту”, обширний історичний нарис “Дорога крізь забуття”, історичний роман “Чортячий санаторій”, збірки поезій “Протистояння”, “Життя як тигр у смугах різнобарвних” та інші. Нині працює над розробкою історико-народознавчої теми, починаючи з витоків українства. Редагує книги молодих авторів, є членом редколегії альманаху поетів Вінниччини “Стожари”.

Член Національної спілки журналістів України з 1980 року.

Член Народного Руху України. Голова Тиврівської районної організації і член проводу Вінницької крайової організації НРУ.

Займається громадською роботою. Є головою обласної організації Асоціації дослідників голодоморів в Україні, членом обласної ради товариства “Меморіал”, членом ради старійшин Вінницького крайового козацького товариства і членом ради молодіжної крайової козацької організації “Молода Подільська Січ”, помічником-консультантом народного депутата Удовенка Г.Й. Часто виступає в учнівських та студентських колективах, на науково-практичних конференціях, прес-конференціях на теми голодоморів та політичних репресій, історії та розвитку козацького руху на Поділлі. Безкоштовно передає власні книги в школи та бібліотеки області.

Глибокі міркування про сенс життя людини і долю України-Неньки, на основі багатого життєвого досвіду і Знань, отриманих по спадковій лінії від своєї знахарської родини, вивели його на передову лінію протистояння Добра і Зла, Світлих Богів і Темних Сил, ареною боротьби яких стала людська Свідомість.

Він побачив Шлях Визволення, він побачив Світло, і всіма своїми силами, не жаліючи себе і не думаючи за власне здоров'я, доносить це явлене йому одкровення до нас, рідних йому Українців.

А темні сили все сильніше і сильніше били по ньому з виходом кожної наступної книжки, які несли всім нам Правду Визволення, Світло Волі, Світло Рідних Богів, пробуджуючи нашу заснувшу свідомість і нагадуючи, що ми – діти Рідних Богів і тому самі маємо бути творцями свого життя.

І зусилля Василя Михайловича Рудого не пропали даремно. В колі рідновірів, де його знають, як відуна Рувита, ми вже давно визнали його за нашого Духовного Батька, великого Мудреця.

Ті пробуджувальні книги, які написав Василь Михайлович – його трилогію „Роде наш Красний”, „Око Роду” і „Містифікація Тисячоліть”, написання якої він закінчив в останній день свого життя, можна сміливо назвати нашим Українським Проривом.

І хай збудеться те, в що так свято вірив Василь Михайлович – хай Сила Рідних Богів поверне Славу і Волю Українському народу!

Відін Рувит нагадує нам наше славне минуле, оспівує Вінничину і пророкує величне майбутнє нашого народу. Я прочитаю вам вірш Василя Михайловича, присвячений нашому рідному місту Вінниці, в Божественне походження і світле призначення якого він так щиро вірив. Саме таку назву має і наша громада – **Вінець Бога:**

*З усіх усюд щасливців і невдах
Вела сюди проторена дорога,
Де Вінниця постала на горбах
Вінцем прекрасним чарівного Бога.*

*Ще дикість на планетній цілині
Утверджувалась в ратищах криваво,
А тут цивілізації вогні
Уже палали мирно і яскраво.*

*Вогні ці сотні тисяч літ тому
Над Богом запалили Божі діти
І понесли в світи, щоби пільму
Яскравим світлом мудрості залити.*

*В чужих краях їх не згубився слід,
Він – у культурах Заходу і Сходу.
І горді ми, що витік наших Від
Від славних Предків, од коріння Роду.*

*Ми – їх нащадки й втримаєм в руці
Знамено рідне з Сонцем у зеніті.
Ми в ньому – золотисті промінці,
Дажбожим словом й ласкою зігріті.*

*Пливуть у сиву далечінь віки,
Гудуть шторми за батьківським порогом,
Та сяють самоцвітами зірки
В прекрасному Вінці над мирним Богом.*

**Нагадував відун Рувит нам і про те, що не варто забувати,
адже ми – діти Богів!**

*Ми – діти Божі, отже, самі Боги, –
Що мусим пам'ятати повсякчас.
Моря, степи, ліси і перелоги
Боги-Отці залишили для нас.*

*В довічний спадок нам подарували
Планету, що йменується Земля,
Гірські хребти, долини й перевали,
Повітря й надра, ріки і поля.*

*Веліли спадок берегти цей свято,
Усе, що в ньому і при ньому є,
Й наступним поколінням передати
Все те, що маєм – Боже і своє.*

*Ми – Божі діти, отже, самі Боги,
Безмежно щедрі, мов земля в жнива,
Забувши, скарб отримали від кого,
Розтринькуєм його, немов слова.*

*Було б кому! Не покидькам ж суспільства,
Не цій осатанілій саранчі,
Майстрам насилля, пограбунку, вбивства
Даєм від дому Отчого ключі.*

*Людці, що мовчки лізуть в зашморг самі,
Покірно зносять кпини, як воли,
Надумали піднятися над Богами,
І Боги це спокійно сприйняли?*

*Отямтеся, народжені Богами,
Не гніться, не коріться, не мовчіть!
Най буде гордість славних Предків з вами!
Ярмо духовне скиньте й розтопчіть.*

*Із гідністю пройдіть земні дороги,
А духом піднімайтесь до небес!
Бо ви – не хтось там... Ви – Творці! Ви – Боги!
Для вас Отці лишили світ увесь.*

**Відун Рувит у своїх віршах любить Україну і нас,
рідних йому Українців:**

*Хто сказав, що ми діти Євині,
Що походимо з жебраків?
Ми народжені королевами
Сотні тисяч тому років.*

*Не служанками, не рабинями,
Не повіями, Бог боронь,
Наші мами були Богинями
Осяйними, немов огонь.*

*Хто в жидівстві рідню шукає нам?
Батько наш – не тупий Адам,
Не брати наші Авель з Каїном –
Ми зовсім не рідня жидам.*

*Ми із роду пішли Дажбожого
На великій святій Русі,
Ми у щасті були народжені,
Щоб його дарувати всім.*

*Ми сьогодні такі ж романтики
В собі впевнені, як й колись,
До Камчатки і до Атлантики
Наші діточки розбрелись.*

*Не заради якоїсь вигоди,
Як Мойсей, що в полоні бліх
Сорок літ по пустелі виходив
Під Єговин злорадний сміх.*

*Наші Предки – славетні Орії,
Що не зчезли в глухій імлі,
А початок дали історії
Раси Білої на Землі.*

*Це вони, озброєні Відами,
Клопотались про мир і лад,
Заселили краї незвідані,
Із пустелі зробили сад,*

*Вчили лагідності і мужності
Ясночолих своїх дітей,
А ще ніжності й велемудрості
І привітності до людей.*

*І любити цей світ учили їх,
Володіти мечем й пером,
Отчий край захищати од сил лихих
Й засівати Землю добром.*

З великою любов`ю відун Рувит малює і образ української дівчини:

*Ніжні і чисті мої україночки,
Дивлюсь на вас – і німіють слова,
Ви – на траві кришталеві росиночки,
Кожна із вас – це Зоря світова.*

*Не подаючи ні знаку, ні виду, ви
Нас берете у солодкий полон.
Кожна із вас – це і диво, і видиво,
Ява жива й зачарований сон.*

*Добрі і славні мої україночки –
Сад дзвінкоспівний, задумливий гай...
Кожна із вас – в таємницю стежиночка,
Кожна із вас – це початок і край.*

І ми маємо нести Світло і творити Добро на Рідній Землі, так, як і колись наші Славетні Предки:

*Розстелилися луки Сварожії
На Землі – в щонайкрацім з світів,
Розселилися правнуки Божії
Від Карпат до Уральських хребтів.*

*Під покровом Дажбога і Велеса,
Ще й під захистом стріл Перуна
Наші корені з вічністю сплелися,
Наша слава по світу луна.*

*Ми – русини, мужні і пригожі,
Вихідці з-над Божої ріки,
Нам наворожіть волхви Дажбожі,
Гарну долю й волю на віки.*

*Із оселі батьків – Оратанії
Розійшлися ми в інші краї,
Тож для нас, для русинів, братами є
Всіх просторів земних ратаї.*

*Жити в мирі, у дружбі і злагоді
Заповіли нам Рідні Боги.
Будьмо ж, браття, правдиві і праведні –
И згинуть наші лихі вороги.*

*Ми – русини, стражі Прави й Яви,
Наші Віди – мудрість поколінь,
Ми піднімем стяг своєї слави
В ореолі Божих повелінь.*

*Ми – творці всеземної історії
І од вічності маєм ключі,
Ми – в легендах оспівані Орії,
Анти, Укри або Русичі.*

*Не були ми рабами і слугами
Чужобожих рабів-дикунів
І над ницими і недолугими
Не опинимось в ролі панів.*

*Ми – русини, горді й волелюбні.
Світить нам крізь млу ясна зоря.
Ми шляхи здолаєм велелюдні,
Що ведуть до Щастя і Добра.*

Пройти нелегкі земні Шляхи до Щастя і Добра – це наше призначення, заповідане ще нашими Зоряними Предками – Богами, Неборусами, і про це теж пише у своїх віршах відун Рувит:

*Час з Простором ведуть правічну гру,
Купаючись у спалахах Наднових,
Спішить в космічні далі Небо Ру
У справах непростих світобудовних.*

*Ми – діти Всесвіту, преславні неборуси,
Вселенської Спільноти посланці,
Батьки й сини – вусаті і безвусі,
Нових Світів Населених Творці.*

*Все швидше наближається мета,
Зірками незнайомий простір квітне,
І серед них єдина Золота
Назустріч усміхається привітно.*

*Вітаєм радо Сонячну зорю,
Гукаємо, замилувавшись нею:
«Уклін тобі, сестрице зірки Ру,
З великою планетною сім'єю!».*

І утверджувати Добро нам завжди допоможе сила прадавніх Волхвів, що закладена у нашу підсвідомість і цей спадок – Мудрі Знання Предків – належить нам по праву народження:

*Чаклує волхв.
Зійшлись русини в коло –
Богів коханих діти – не раби.
Чаклує волхв, а чи чарує долю,
Чи кличе вільний люд до боротьби?!*

*Чаклує волхв.
А світ навкруг недобрий, –
Не виживеш без списа і меча.
Вже обрій он закрили люті обри,
Підступні й хижі, наче саранча.*

*Чаклує волхв.
Перуне, дай нам сили
Свій край оборонить од хижаків!
Споконвіків ще не були русини
Рабами у проклятих чужаків.*

*Чаклує волхв.
Дажбоже, дай снаги нам
Протистояти лютим ворогам!
Нехай в нерівній боротьбі загинем,
Та не поклонимось чужим богам!*

*Чаклує волхв.
Стоять під яворами
Русини – в кожного щемить душа.
Пресвітлі Лель і Леля, будьте з нами,
І ти, Макошо, – Матінко Коша.*

*Чаклує волхв.
Стають русини в лаву,
У кожного – відвага у очах.
Загинемо, або здобудем славу! –
І блискітки зоріють на мечах.*

*Чаклує волхв.
Ідуть з живими мертві –
Це душі Предків піднялись з могил.
І він іде себе віддати в жертву,
Бо жити без Русі не стане сил.*

*Чаклує волхв.
Літа летять за обрій,
У вільнім краї стеляться жита.
У безвісті назавжди щезли обри,
А Русь живе – незламна і свята.*

Життєвий Шлях Василя Михайловича Рудого – відуна Рувита – це приклад нам відданого служіння Русі-Україні, своєму Роду, своїй родині. Якщо будемо жити і творити своє життя саме так – будемо мати Життя Вічне нашого Українського Роду на Рідній Землі навіки-вічні!

ВАСИЛЮ МИХАЙЛОВИЧУ останні рядки

15 вересня 2008 р.

Жанна Дмитренко

Не віриться, що Вас уже нема,
Що відлетіли з клином журавлиним,
Михайлович, жили Ви не дарма
Під цим високим небом України

До слова, до пера Ви мали хист,
Трудились на теренах цих достоту,
Звання несли високо – журналіст,
Звання несли високо – патріота

Тулили в серці болісні рядки
Про голод, про репресії й наругу,
А що Ви нажили – так це книжки
Та грамоти, та орден „За заслуги”

Збирали Ви, мабуть, усе життя
Оті стражденні тиврівські архіви,
Лиш пам`ять має здатність вороття,
Служила Вам надійно й незрадливо

А Ви служили ревно й залюбки
Як матері єдиній – Україні...
Рік поза рік – творили сторінки,
Будили ними совість, честь, сумління

Це ж скільки було горя і біди
У Тиврівщині, розіп`ятій тричі,
Про це книжки писав Василь Рудий
Про безуми 20 сторіччя

Землянка, голод, холод, болячки...
Родився у селі перед війною...
Страшні, тяжкі, безрадісні роки,
Забарвлені хіба, що... бузиною

Село голодне, звалося ж Борщі,
Ходив до школи в маминих чоботях,
Долав дорогу довгу крізь дощі...
А мама боса, в осінь на роботі

Про весь цей біль писалося в книжках
І мріялось про вільну Україну,
Що прокладе сама в майбутнє шлях,
Що доросте до злетів соколиних

Було всього – і спроб, і помилок,
Надій на Рух, майданів велелюдних...
Невже все разом з Вами відійшло?
І мрії, і потуги многотрудні?

Розумний, неспокійний чоловік,
Химерний і на інших геть не схожий,
Не дописав, бо закінчився вік –
І вересень заплакав непогожий

Холодні, тоскні скрізь ідуть дощі,
За Вами плаче мати – Україна
І в тім краю, де є село Борщі
І там, де батько у війну загинув

І в Тиврові захмарилось, дощить,
У пелені дощу – сади зелені...
Михайлович, прощайте і простіть,
У Ваших книгах – пам`ять і прощення.

**А ще відун Рувит навчив нас завжди відчувати у собі силу
Рідних Богів і творити Світ свого життя повсякчас:**

Мужній нащадку Перуна,
Досить вже плакати й стогнати!
Чуєш, в душі твоїй праведні струни
Співом закличним бринять?

Кличуть сміливця повстати
Проти лихих ворогів,
Будуть з тобою і мама, і тато,
Й сила могутніх Богів.

Душа русина – вічно юна,
Не піддається силам злим.
З ним міць могутнього Перуна
І мудрість Велесова з ним!

**І його голос лине до нас, мов спів сивого мудрого Кобзаря з
велелюдного Київського Майдану, закликає прокинутися від
сну забуття і пробудитися до Життя:**

ПІСНЯ КОБЗАРЯ

Тече ріка Часу, пливе ріка Часу
Й у Вічності морі назавжди щезає.
Ось так й наша пам'ять, велична і горда,
Втікає в безмежжя й назад не вертає.

Ой, сяду на камінь на люднім Майдані,
Одягну на себе нову вишиванку,
Де ниточка кожна зав'язана в вузлик
Для пам'яті стане за гарну приманку.

Напущу на струни всі десять соколів,
Щоб час повернути у сонячний простір,
Й тоді прилетить наша пам'ять забута
До нас, Божих внуків, зигзицею в гості.

Згадаємо ж, браття, ту Славу русинську,
З якою ми жили у злагоді добрій,
Як Отчий наш край боронили звитяжно
Від греків і римлян, від готів і обрив.

Єдині й незламні були ми віками,
У Коло своє ворогів не пускали,
То як же це сталось, скажіте, русини,
Що підлі варяги панами в нас стали?

Прийшли в нашу хату, як таті незвані,
Із Греції віру принесли новітню
Й почали, як дома, господарювати,
А наших Богів віднесли на дровітню.

Ось так нас без зброї й загнали в неволю,
І ми з тим змирились, довірливі й щирі,
Бо вже нам варяги, і греки, й ромеї –
Не вражі чужинці, а «браття по вірі».

Ці ж «браття», залізши в батьківську оселю,
Мордують і матір, і доньку, і сина...
То де ж наша гордість і прагнення волі?
Чи ж ваші мечі поржавіли, русини?

Гей, пуцу я десять соколів на струни,
Най грізно рокочуть, як грім над Землею!
Гей, люд, піднімайся на поклик Перуна!
Вставайте, русини, під стяги Арея!

Заспіваємо і ми пісню, яку любив Василь Михайлович, і яку любимо всі ми, пісню, яка піднімає наш дух до небес – Меч Арея:

Гуркоче грім в ковальні Бога,
Стоять вої з кісьми до плеч.
Рука зсивілого Сварога
Кує Арею потужний меч.
І ось знаряддя вже готове,
Відблиснув меч в люстрах небес.
Меча окропила Покрова,
А Рід нарік його Чар-Кес.

Приспів: На позір Перунова Полка
Піднімає меч Ареєва рука.
На могутній дух, на захист нам,
На погибель злим підступним ворогам.
Гримне Небо – і тремтить Земля,
Меч Арея Русь з неволі визволя.
На Вкраїні хай пощезне враг,
Меч Арея поверне нам рідний Стяг.

Чар-Кес – чарівний меч Арея
Тримали Тур і Святослав.
Не раз Аратту і Борею,
І Русь він щиро захищав.
Тримав Гатило – Богом даний,
Тримали витязі-князі,
Тримали лицарі-гетьмани,
І зараз він в твоїй руці.

Приспів: На позір Перунова Полка
Піднімає меч Ареева рука.
На могутній дух, на захист нам,
На погибель злим підступним ворогам.
Гримне Небо – і тремтить Земля,
Меч Арея Русь з неволі визволя.
На Україні хай пощезне враг,
Меч Арея поверне нам рідний Стяг.

**Слава Перуну!
Слава Україні!
Слава Рідним Богам!**

– Кожен сьогодні може промовити добрі слова Василю Михайловичу, згадати події, які пережили разом і поділитися своїми спогадами з усіма нами...

(Замовляння Колива):

Зерно до Зерна, Життя до Життя,
Правда до Правди, Святість до Святості.
Світлом Рода Всевишнього, Силою Богів Рідних
Освячується пожива – Кутя
На Життя Вічне, на Щасливе Буття
Роду Славного, Роду Православного!

Слава Рідним Богам!

**Вічна Слава нашому Побратиму,
Справжньому Українцю, вірному сину Рідних Богів –
Василю Михайловичу Рудому,
Нашому рідному відуну Рувиту!**

Навіки Слава!